

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **TAMDA a. s.**, se sídlem Holická 1098/31M, Olomouc, zastoupeného JUDr. Ing. Ivanem Rottem, advokátem, se sídlem Křížová 18, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Brno - regionální referát rozhodovací činnosti**, se sídlem Kounicova 14, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2007, č. j. 3411/9012/394/2006/PR1/P1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2008, č. j. 32 Cad 6/2007 - 51,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 3. 2007, č. j. 3411/9012/394/2006/PR1/P1, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila jí napadené rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 21. 11. 2006, č. j. 35293/000/9015/1445/06/Kub., kterým byl žalobkyni podle § 17 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“) vrácen přeplatek na pojistném na sociální zabezpečení (dále jen „pojistné“) za období od ledna 2001 do září 2002 ve výši 303 905 Kč, ačkoliv ta se v žádosti ze dne 13. 6. 2006 domáhala vrácení přeplatku za období od 1. 4. 1998 do 30. 9. 2002 ve výši 873 476 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná s odkazem na ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. uvedla, že přeplatek na pojistném se jeho plátcí vrací do pěti let po uplynutí kalendářního roku, v němž vznikl, a proto byl vyčíslen toliko za dobu od

ledna 2001 do září 2002. Za této situace již bylo irelevantní zabývat se obdobím předchozím, za které již nemohl být přeplatek vrácen. Z výrokové části rozhodnutí prvoinstančního orgánu přitom bylo zřejmé, co bylo předmětem rozhodování, o čem bylo rozhodnuto a proč nebyla žalobkyni vrácena celá požadovaná částka. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy není zmatečné či nepřezkoumatelné. Ten prokazatelně zjistil přeplatek na pojistném až v rámci kontroly uskutečněné dne 29. 6. 2006. Při předchozí kontrole zahájené dne 26. 3. 2004 nemohl být přeplatek na pojistném zjištěn, neboť žalobkyně nepředložila potřebné doklady, ačkoliv k tomu byla vyzvána. K porušení ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., které příslušné okresní správě sociálního zabezpečení ukládá povinnost přeplatek na pojistném vrátit do jednoho měsíce od jeho zjištění, tedy nedošlo. Kromě toho žalobkyně po zjištění, že ze strany její bývalé mzdové účetní docházelo k neoprávněným odvodům přeplatku, měla prvoinstančnímu orgánu zaslat potřebné doklady a následně podat žádost o vrácení přeplatku. Nemusela přitom vyčkat pravomocného rozhodnutí, jímž byla dotyčná osoba odsouzena, neboť trestní soudy nerozhodovaly o potvrzení neoprávněnosti přeplatků na pojistném, nýbrž o vině a trestu za trestný čin podvodu bývalé mzdové účetní žalobkyně. Konečně pak je přeplatkem na pojistném jakékoliv plnění odvedené jako pojistné na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení bez právního důvodu, a to i třetí osobou v důsledku spáchání trestného činu. Proto přeplatek na pojistném odvedeném žalobkyní nelze považovat za bezdůvodné obohacení orgánu sociálního zabezpečení s občanskoprávní desetiletou promlčecí lhůtou.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 10. 2008, č. j. 32 Cad 6/2007 - 51, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo rozhodnuto o vrácení přeplatku za uvedené období a v uvedené výši. V odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou pak zmíněny rozhodné skutečnosti, na základě nichž bylo rozhodnutí vydáno, včetně toho, do kdy lze vrátit plátcí pojistného přeplatek na pojistném. Dále odůvodnění obsahuje rekapitulaci přeplatku na pojistném v době od 1. 1. 2001 do 30. 9. 2002 podle jednotlivých měsíců a celkovou rekapitulaci přeplatku za toto období. Prvoinstanční rozhodnutí tak obsahuje všechny náležitosti a je v potřebném rozsahu odůvodněno. To, že se ve výroku nevypořádává se zbývajícím nárokem na vrácení přeplatku ve výši 569 571 Kč, nepředstavuje jeho vadu, neboť z něho jednoznačně vyplývá, za jaké období a v jaké výši byl přeplatek na pojistném vrácen. Dále pak žalobkyni nenáleží přeplatek na pojistném za období před 1. 1. 2001, neboť žádost o jeho vrácení uplatnila až dne 14. 6. 2006, a proto přeplatek byl v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. správně vyčíslen a vrácen za období od 1. 1. 2001 do 30. 9. 2002. Tvzení, že správní orgán prvního stupně přeplatek zjistil již k datu sepsání protokolu ze dne 16. 4. 2004, přitom nemá oporu v žádném důkazu. Existenci tohoto přeplatku totiž nelze dovodit z rekapitulace či závěru tohoto protokolu ani ze zápisu o přerušení kontroly ze dne 5. 4. 2004. Z obou těchto listin naopak vyplývá povinnost žalobkyně předložit podklady pro dokončení kontroly za dobu od 1. 4. do 30. 9. 2002 a na tomto závěru nemění nic ani to, že podklady nebyly předloženy z důvodu jejich předání orgánům činným v trestním řízení. V ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. zákonodárce nepochybně vymezil období, za které lze přeplatek na pojistném vrátit, takže nelze souhlasit s tím, že tak lze učinit i po této lhůtě. Vědomí o přeplatku na pojistném měla žalobkyně již dne 29. 1. 2003, kdy oznamovala podezření ze spáchání trestného činu M. S., které doložila vyčíslením odvodů na pojistném. Žalobkyni přitom nic nebránilo

v tom, aby žádost o vrácení přeplatku podala bez ohledu na výsledek a skončení trestního řízení. Konečně pak ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou nejde o bezdůvodné obohacení orgánu sociálního zabezpečení. Ostatně existují právní nástroje, jež může žalobkyně uplatnit k vrácení zbytku škody po své bývalé účetní.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a v nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí soudu prvního stupně, které jsou uvedeny v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stěžovatelka uplatnila následující námitky:

Krajský soud se v napadeném rozsudku nevypořádal s výkladem žalované uvedeným v jejím rozhodnutí ze dne 10. 11. 2006, podle něhož lhůta zakotvená v ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. není ani prekluzivní či promlčecí lhůtou, nýbrž lhůtou spíše svoji povahou podobnou promlčecí lhůtě.

V napadeném rozsudku krajský soud jen stroze konstatoval, že ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou nejde o bezdůvodné obohacení orgánu sociálního zabezpečení, aniž uvedl jediný důvod, proč tomu tak je a z jakých myšlenkových konstrukcí vycházel. Touto jedinou větou se krajský soud naprosto nemohl vypořádat s tak závažným tvrzením o existenci plnění bez právního důvodu ze strany plátce pojistného. V tomto směru tedy napadený rozsudek není žádným způsobem odůvodněn. Rovněž tak se krajský soud nevypořádal ani s nesprávným tvrzením žalované, podle něhož je přeplatkem na pojistném jakékoliv plnění odvedené jako pojistné na příslušný účet bez právního důvodu, a to i třetí osobou v důsledku spáchání trestného činu, přičemž nehodnotil ani nebezpečí, jež z takového závěru vyplývá.

K tvrzené nezákonnosti rozsudku krajského soudu stěžovatelka uplatnila následující námitky:

Platby poskytnuté ve prospěch prvoinstančního orgánu nepředstavují nic jiného, než platby bez právního důvodu, které byly za plátce pojistného podvodným způsobem odváděny bývalou účetní za fiktivní zaměstnance, za což byla tato osoba odsouzena k trestu odnětí svobody. V dané věci se tedy nejedná o žádný přeplatek na pojistném, nýbrž o úmyslné bezdůvodné obohacení na úkor plátce pojistného. Z tohoto důvodu nemůže být nárok promlčen, neboť v takovém případě běží desetiletá promlčecí doba. Kvůli zmíněné trestné činnosti bývalé účetní plátce pojistného si tedy příslušný orgán sociálního zabezpečení nemůže odvedené platby pojistného ponechat, neboť takový postup by byl v příkrém rozporu se stávající právní úpravou občanského zákoníku a ve svém důsledku by vedl k umožnění podílu státních orgánů na legalizaci výnosů z trestné činnosti třetí osoby, což by bylo v rozporu se základními principy demokratického právního státu.

Prvoinstanční orgán mohl zjistit přeplatek pojistného již při sepsání protokolu o kontrole pojistného ze dne 16. 4. 2004. Nic totiž nebránilo tomu, aby si od orgánů činných

v trestním řízení vyžádal potřebné dokumenty a kontrolu dokončil. Navíc pokud správnímu orgánu prvního stupně poskytl potřebnou součinnost a informoval ho o probíhajícím trestním řízení ohledně fiktivních odvodů pojistného ze strany bývalé účetní, bylo povinností tohoto orgánu učinit potřebná opatření a potřebné dokumenty si od orgánů činných v trestním řízení vyžádat. Není přitom žádného důvodu požadovat vrácení zbylého pojistného po bývalé účetní, když prvoinstanční orgán od ní prokazatelně přijal fiktivní odvody pojistného za fiktivní zaměstnance. Jestliže totiž správní orgán prvního stupně takové odvody obdržel, byl povinen tuto majetkovou újmu plátcí pojistného nahradit a plnění přijaté bez právního důvodu vrátit.

Konečně pak pokud se na prvoinstanční orgán obrátil s nárokem ve výši 873 476 Kč a ten rozhodl pouze o částce ve výši 303 905 Kč, aniž se jakkoliv k rozdílu vyjádřil, je zapotřebí závěr krajského soudu o dodržení obsahových náležitostí výroku a odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu označit za nesprávný.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2008, č. j. 32 Cad 6/2007 - 51, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla stejné skutečnosti jako v rozhodnutí o odvolání ze dne 16. 3. 2007, č. j. 3411/9012/394/2006/PR1/P1.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že stěžovatelka se žádostí ze dne 13. 6. 2006 domáhala vrácení přeplatku na pojistném za období od 1. 4. 1998 do 30. 9. 2002 ve výši 873 476 Kč, který vznikl v důsledku toho, že její bývalá mzdová účetní vykazovala v uvedené době neoprávněné mzdové náklady za neexistující zaměstnance, odváděla za ně pojistné a fingované výplaty si ponechávala pro svoji vlastní potřebu. Správní orgány obou stupňů však učinily závěr, že stěžovatelka má nárok na vrácení přeplatku na pojistném jen ve výši 303 905 Kč za období od ledna 2001 do září 2002, neboť podle § 17 odst. 1 věty první zákona č. 589/1992 Sb. se přeplatek na pojistném vrací plátcí pojistného nebo jeho právnímu nástupci pouze do pěti let po uplynutí kalendářního roku, v němž vznikl, pokud není jiného splatného závazku vůči okresní správě sociálního zabezpečení. S tímto závěrem se pak v napadeném rozsudku ztotožnil i krajský soud.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil stížnostní námitku o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Jestliže by totiž odůvodnění napadeného rozsudku postrádalo rozhodný důvod pro v něm učiněný závěr o nemožnosti vrácení zbývající části přeplatku na pojistném, tak by nebylo možné se zabývat ani správností tohoto závěru. Taková situace však nenastala.

Krajský soud se v napadeném rozsudku se skutečně nezabýval správností tvrzení, podle něhož pětiletá lhůta zakotvená v ustanovení § 17 odst. 1 věty první zákona č. 589/1992 Sb. není lhůtou prekluzivní, která by měla za následek zánik nároku, nýbrž je svou povahou podobná promlčecí lhůtě. Nicméně podle obsahu žaloby měla takový závěr žalovaná vyslovit v blíže nespecifikovaném rozhodnutí ze dne 10. 11. 2006 o odvolání proti rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 10. 8. 2006, které však v projednávané věci nebylo předmětem soudního přezkumu. Naopak rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2007, č. j. 3411/9012/394/2006/PR1/P1, ani v jemu předcházející rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 21. 11. 2006, č. j. 35293/000/9015/1445/06/Kub., jimiž se krajský soud zabýval, uvedenou úvahu neobsahovala, takže její správnost nemusela být v napadeném rozsudku posuzována.

V rozhodnutí o odvolání ze dne 16. 3. 2007, č. j. 3411/9012/394/2006/PR1/P1, žalovaná uvedla, že přeplatek podle § 17 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. vzniká, jestliže poplatník zaplatil na pojistném orgánu sociálního zabezpečení více než činí jeho zákonná povinnost nebo pokud poplatník pojistného či jiná osoba odvedla pojistné i tehdy, pokud neměla cokoli platit. Přeplatkem na pojistném je tudíž jakékoliv plnění odvedené jako pojistné na příslušný účet okresní správy sociálního zabezpečení bez právního důvodu, a to i třetí osobou v důsledku spáchání trestného činu. Proto přeplatek na pojistném odvedený stěžovatelkou v uvedeném období na příslušný účet orgánu sociálního zabezpečení nelze považovat za bezdůvodné obohacení tohoto orgánu s občanskoprávní desetiletou promlčecí lhůtou. S tímto právním názorem se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku ztotožnil a učinil závěr, podle něhož se ve vztahu mezi stěžovatelkou a žalovanou nejedná o bezdůvodné obohacení orgánu sociálního zabezpečení. Odkazem na tento právní názor správního orgánu se tedy krajský soud alespoň v minimální míře vypořádal s námitkou stěžovatelky, podle níž se v dané věci nejednalo o přeplatek na pojistném, nýbrž o bezdůvodné obohacení na úkor jeho plátce. I v tomto směru je tedy napadený rozsudek přezkoumatelný.

Stížnostní námitky o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

Za této situace mohl k další stížnostní námitce o nezákonnosti rozhodnutí soudu prvního stupně posoudit, zda-li odvedením pojistného mzdovou účetní stěžovatelky za neexistující zaměstnance došlo k bezdůvodnému obohacení orgánu sociálního zabezpečení s občanskoprávní desetiletou promlčecí lhůtou.

Kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohací, musí obohacení vydat, přičemž bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů, jak vyplývá z ustanovení § 451 občanského zákoníku. Tento právní předpis však upravuje jen občanskoprávní vztahy, v nichž mají účastníci rovné postavení. Nevztahuje se tedy na veřejnoprávní vztahy, ve kterých jsou jejich subjekty k sobě navzájem ve vztahu nadřazenosti a podřazenosti a jejich postavení je tak výsledkem uplatnění metody administrativně-právní metody regulace. Obecně lze za veřejnoprávní vztah považovat takový právní vztah, který vzniká mezi vykonavatelem veřejné správy (orgánem veřejné

správy) na straně jedné a adresátem výkonu veřejné správy na straně druhé, a to v souvislosti s výkonem veřejné správy. Orgán veřejné správy do takového právního vztahu přenáší své mocenské postavení, které je odrazem jeho způsobilosti k veřejné správě, resp. odrazem jeho zákonem vymezené pravomoci a působnosti. Mezi takovéto právní vztahy náleží i vztahy vzniklé mezi orgánem sociálního zabezpečení, který o pojistném rozhoduje, a plátcem pojistného, jenž má povinnost ho na základě zákona odvádět. V daném ohledu se jedná o tzv. právní vztah sociálního zabezpečení založený na pojistném principu (srov. Tröster, P. a kol.: Právo sociálního zabezpečení, 3. aktualizované a doplněné vydání, C. H. Beck, Praha 2005, str. 88 a násl.). Proto na tento veřejnoprávní vztah není možné aplikovat ustanovení občanského zákoníku o bezdůvodném obohacení. K stejnému závěru ostatně dospěla také judikatura civilních soudů, která poukázala na nutnost rozlišovat mezi nároky z bezdůvodného obohacení a z jiných titulů, a to dokonce i těch, které jsou upraveny přímo v jiných ustanoveních občanského zákoníku. Konkrétně soudy rozhodující v občanském soudním řízení dovodily, že nárok nositele nemocenského pojištění na vrácení přeplatku, k němuž došlo na dávkách tohoto pojištění, není nárokem občanskoprávním. Stejný závěr byl učiněn i ve vztahu k výplatě dávek důchodového zabezpečení (P. Lavický: Přehled judikatury ve věcech bezdůvodného obohacení, ASPI, Praha 2006, judikáty uvedené na str. 16 a násl.).

Také nárok plátce na vrácení přeplatku na pojistném představuje samostatný titul, který je upraven v ustanovení § 17 zákona č. 589/1992 Sb., a proto na něj nelze vztahovat jednotlivá ustanovení občanského zákoníku o bezdůvodném obohacení, včetně úpravy desetileté objektivní promlčecí lhůty na vydání plnění z úmyslného bezdůvodného obohacení, jež je zakotvena v jeho ustanovení § 107 odst. 2. Při rozhodování o vrácení přeplatku na pojistném je tedy zapotřebí vycházet výhradně z ustanovení § 17 zákona č. 589/1992 Sb. a veškeré případy plateb převyšující splatné pojistné posuzovat podle něho. Z tohoto důvodu je zapotřebí jakékoliv plnění, které bylo bez právního důvodu odvedeno na pojistném na účet příslušného orgánu sociálního zabezpečení, považovat za přeplatek na pojistném ve smyslu ustanovení § 17 zákona č. 589/1992 Sb., a to i kdyby se tak stalo v důsledku trestné činnosti třetí osoby na úkor plátce pojistného.

I takto vzniklý přeplatek je pak možné v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 věty první zákona č. 589/1992 Sb. vrátit pouze do pěti let po uplynutí kalendářního roku, v němž vznikl, pokud se jedná o přeplatek vratitelný. V takovém postupu přitom nelze spatřovat legalizaci výnosů z trestné činnosti státním orgánem, neboť pětiletá lhůta pro zánik nároku na vrácení přeplatku na pojistném byla zakotvena s ohledem na potřebu zajištění jistoty v právních vztazích, která po určité době již převažuje nad zájmem plátce pojistného na vrácení majetkového prospěchu získaného plněním bez právního důvodu. Ostatně lhůty pro zánik nároku na vrácení určitého neoprávněného majetkového prospěchu jsou zakotveny i v jiných právních předpisech, včetně již zmíněného občanského zákoníku. Ten navíc ve vztahu k právu na vydání plnění z bezdůvodného obohacení stanoví desetiletou promlčecí lhůtu jen jde-li o úmyslné bezdůvodné obohacení. V nyní projednávané věci však orgán sociálního zabezpečení tvrzený majetkový prospěch nezískal úmyslně, neboť v okamžiku přijetí pojistného mu nemohlo být známo, že bylo odvedeno za neexistující zaměstnance za účelem ztížení odhalení trestné činnosti mzdové účetní stěžovatelky. Za této situace je tak pětiletá lhůta pro vrácení přeplatku zakotvená v ustanovení § 17 odst. 1 věty první zákona č. 589/1992 Sb. dokonce pro stěžovatele

příznivější než tříletá objektivní promlčecí lhůta pro vydání plnění z neúmyslného bezdůvodného obohacení, která je stanovena v občanském zákoníku, jehož užití se stěžovatel dovolával, jak již bylo zmíněno. Navíc bývalé mzdové účetní M. S. byla již pravomocným odsuzujícím trestním rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2005, č. j. 40 T 8/2004 - 535, uložena povinnost uhradit stěžovatelce škodu způsobenou uvedenou trestnou činností, takže vydání plnění získaného bez právního důvodu je možné se po zániku práva na vrácení přeplatku na pojistném domáhat tímto způsobem.

Správní orgány obou stupňů i krajský soud tedy nepochybily, když dospěly k závěru, že se v dané věci nejednalo o bezdůvodné obohacení s občanskoprávní desetiletou promlčecí lhůtou, nýbrž o přeplatek na pojistném, u něhož částečně zanikl nárok na vrácení kvůli uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 17 odst. 1 věty první zákona č. 589/1992 Sb.

Dále nelze přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že příslušný orgán sociálního zabezpečení zjistil přeplatek na pojistném již při sepsání protokolu o kontrole pojistného ze dne 16. 4. 2004. V tomto směru lze plně odkázat na závěry napadeného rozsudku, podle nichž existenci přeplatku na pojistném nemohla Městská správa sociálního zabezpečení Brno dovodit z tohoto protokolu ani ze zápisu o přerušení kontroly ze dne 5. 4. 2004. V tomto zápisu sice byl orgán sociálního zabezpečení seznámen s předáním některých dokladů potřebných k provedení kontroly orgánům činným v trestním řízení, nicméně z takto obecně formulovaného sdělení nemohl nikterak seznat, že policejní vyšetřování se týká právě odvodů pojistného za neexistující zaměstnance ke škodě stěžovatelky, a proto neměl žádný důvod si uvedené doklady od policejního orgánu sám obstarat. Navíc ustanovení § 17 zákona č. 589/1992 Sb. nezakotvuje přerušení lhůty pro vrácení přeplatku na pojistném v důsledku jeho zjištění příslušnou okresní správou sociálního zabezpečení, takže i kdyby se v projednávané věci správní orgán prvního stupně v roce 2004 o přeplatku dozvěděl, nemohl by k žádosti stěžovatelky ze dne 13. 6. 2006 o jeho vrácení za dobu před lednem 2001 rozhodnout.

Konečně pak v rozhodnutí ze dne 21. 11. 2006, č. j. 35293/000/9015/1445/06/Kub., prvoinstanční správní orgán skutečně do výrokové části nezahrnul zbývající část přeplatku na pojistném ve výši 569 571 Kč za období od 1. 4. 1998 do 31. 12. 2000, kterou stěžovatelka v žádosti ze dne 13. 6. 2006 rovněž požadovala vrátit. V takovém postupu však nelze spatřovat žádné pochybení, neboť příslušná okresní správa sociálního zabezpečení nerozhoduje podle § 17 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. o žádosti plátce o vrácení přeplatku pojistného, nýbrž o vrácení přeplatku na pojistném plátcí jako takovém, a tak je povinna určit toliko výši vráceného přeplatku a vymezit období, za něž se přeplatek vrací. Orgán sociálního zabezpečení tedy nemusí ve výrokové části uvádět, v jaké výši a za jaké období přeplatek na pojistném plátcí nenáleží. Navíc v nyní projednávané věci prvoinstanční správní orgán poukázal na zánik nároku na vrácení přeplatku po uplynutí lhůty zakotvené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., čímž dostatečně objasnil, z jakého důvodu stěžovatelce přeplatek na pojistném za zbývající období nevrátil. Závěr krajského soudu o dodržení všech požadovaných náležitostí výroku i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze tedy považovat za správný.

Ani stížnostním námitkám o nezákonnosti napadeného rozsudku tedy Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalované, která úspěch ve věci měla, pak náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud podle stejných zákonných ustanovení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu